

A magyar katona aranykönyve

A MI HŐSEINK

Katonáink hőstettei
a világháborúban.

WOINOVICH EMIL
cs. és kir. gyalogsági tábornok
vezetése alatt szerkesztette
VETZÉ ALAJOS
cs. és kir. alezredes, a cs. és kir.
hadilevitár osztályfőnöke.

Közreműködtek:
REICH ÁRPÁD
m. kir. honvédszár-alvezredes
és
SEBŐK ZSIGMOND.

Képmellékletekkel

Ára kötve 6 korona

A Franklin-Társulat kiadása

Kapható minden könyvkereskedésben

ISMERETTERJESZTŐ KÖNYVTÁR

a modern természettudomány és technika legnagyobb
víványainak ismertetése kiváló szakemberek tollá-
ból, mindenki számára érthető módon. Új kötetének

A MODERN KÉMIA

a címe.

A kémiai tudomány fontossága még sohasem vált
annyira mindenki számára érthetővé, mint most,
amikor a háborúban elért sikereinkben oly nagy
része van a német kémiai tudomány óriási fej-
lettségének. A háború eredményeképp bizonyos vá-
ratlan a kémia iránti érdeklődés nagy fellendülése
a ezért épen jókor, aktualitást jelent most a kötet,
a mely a kémia eddigi eredményeinek nagyon
népszerű, mindenki számára megérthető és mégis
teljesen tudományos színvonalon álló összefoglalá-
sát adja. A könyvet, melynek szövegét sok ér-
dekes kép és ábra illusztrálja, egy kiváló magyar
szakember, Unger Emil dr. ford. Philip C. James
nagyírón munkájából. A Franklin-Társulat kiadása.

Ára kötve 8 K.

Megrendelhető:

LAMPEL R. könyvkereskedése
(Wodianer F. és Fiai) részvénytársaságnál
Budapest, VI., Andrássy-út 21.
és minden könyvkereskedésben.

RENDELÉSNEK
SZIVESKEDJÉK LAPUNKRA HIVATKOZNI.

A Jogtudományi Közlöny
szerkesztője által kiadott

DÖNTVÉNYTÁRAK

új kötetel:

Büntetőjogi Döntvénytár

Szerkesztő Lengyel Aurél dr.

IX. kötet. Ára 6 kor.

Hiteljogi Döntvénytár

Szerkesztő Gallia Béla dr.

IX. kötet. Ára 6 kor.

Közigazgatási Döntvénytár

Szerkesztő Marschalkó János dr.

IX. kötet. Ára 6 kor.

Magánjogi Döntvénytár

Szerkesztő Szladits Károly dr.

IX. kötet. Ára 6 kor.

Perjogi Döntvénytár

Szerkesztő Kovács Marcell dr.

I. kötet. Ára 6 kor.

A Franklin-Társulat kiadása.

Kaphatók minden könyvkereskedésben.

19. SZ. 1916. (63. ÉVFOLYAM.)

SZERKESZTŐ
HOITSY PÁL.

BUDAPEST, MÁJUS 7.

Szerkesztőségi iroda: IV. Vármegye-utca 11.
Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4.

Egyes szám
ára 40 fillér.

Előfizetési
feltételek:

Egészévre — 20 korona.
Félévre — 10 korona.
Negyedévre — 5 korona.

A "Világkronika"-val
negyedévente 1 koronával

Külföldi előfizetésekhöz a postailag meg-
határozott viteldij is eszolandó.

TÖRÖK szerencsése ÖRÖK!

Az elérhető legnagyobb nyereményt egy millió koronát csak
Török A. és Társa bankházában nyerték. Török után már igen
sokan meglepő szerencséjéhez jutottak, mely szerencse még sokakra vár.
Győződjék meg róla és kísérelje meg szerencsését Töröknél.

Keresse a nevét és rendelje meg a mellette lévő
szerencseszámot. ÖNNEK SZERENCSEJE LESZ!

Fenti sorsjegy egy millió koronát nyert!

NEVEK:

Adám	42446	Arthur	92724	Carolina	79767	Ernő	79799	Hajnalka	101128	Janka	78732	Lenke	101169	Miklós	101423	Rudolf	74366
Adél	101439	Ármin	92742	Cecilia	92721	Erzsébet	101375	Hedvig	79794	János	101133	Leó	79717	Miksa	92781	Sári	101435
Adolf	74343	Árpád	100535	Cornelia	101370	Eszter	90969	Heléna	100532	Jenő	79745	Leontin	92683	Mór	74388	Salamon	74387
Adorján	101406	Augusta	74329	Dániel	92737	Etel	79756	Hermán	90963	Jolán	101121	Leopold	79734	Mózes	101171	Sándor	92787
Ágnes	74369	Aurél	101449	Dávid	92752	Eva	92714	Henrik	101111	Józsa	79783	Lidia	101136	Nándor	79720	Sebestyén	79703
Ágoston	92773	Balázs	74352	Dénes	101357	Ferencz	101365	Hermann	92706	József	92794	Lina	79746	Nelli	92764	Simon	101405
Ákos	74389	Bálint	101427	Dezso	42447	Flóra	92728	Hugó	79776	Judit	90952	Lipót	101123	Olga	79737	Soma	79725
Aladár	101153	Barnabás	74376	Domonkos	101440	Francziska	92743	Ibolyka	92722	Julia	101101	Lujza	79785	Oszkár	101137	Szerén	92772
Alajos	79710	Béla	74399	Dóra	74350	Frida	100536	Ida	101371	Juliska	90972	Lotár	92795	Ottó	79750	Tamás	101148
Albert	92756	Bella	92782	Ede	101419	Frigyes	74332	Ignác	92738	Kálmán	79759	Lőrincz	90954	Ödön	101124	Teréz	79754
Alfréd	79726	Benedek	101172	Edith	74371	Fülöp	101450	Ilka	92754	Katalin	92716	Manó	101103	Paula	79786	Tivadar	101130
Alice	101131	Benjámin	79721	Elek	74390	Gábor	74352	Illés	101358	Karolin	101366	Malvin	90974	Pál	100528	Tibor	79795
Amália	79743	Benő	92765	Elemér	92774	Gabriella	142429	Ilona	42448	Károly	92730	Margit	79762	Péter	90957	Tihámér	100534
Ambrus	101118	Bernát	101138	Elvira	101159	Gáspár	74386	Imre	101443	Kelemen	91744	Magda	92718	Pépi	101108	Ulrik	90866
Andor	79780	Berta	79738	Ella	79711	Gedeon	92785	Iren	74347	Klára	100539	Mariska	101367	Piroska	92701	Valéria	101115
András	92792	Betti	79751	Elza	92758	Gergely	79702	Irma	101421	Klótild	42449	Márta	92731	Pista	79764	Vilma	92710
Anna	79797	Blanka	101125	Eliz	79727	Géza	101174	István	74372	Kornél	101444	Mária	92745	Pongrácz	92719	Vilmos	79779
Antal	101374	Bédog	79783	Emma	101132	Gizella	79722	Iván	92776	Kristóf	74348	Regina	100543	Régina	101369	Viktor	92723
Antonia	90963	Boriska	100531	Emil	79744	Gusztáv	92771	Izabella	74391	Laura	101422	Márton	42450	Rezső	92749	Zsófia	101372
Aranka	79755	Borbála	90960	Endre	101119	György	79739	Idor	101163	Lajos	74374	Mátyás	101448	Richárd	101355	Zsuzsanna	92739
Arnold	92712	Béke	101108	Ernesztin	79782	Győző	101141	Izse	79715	László	92778	Máté	74349	Róbert	74336	Zoltán	101361
Éron	101362	Camilla	92703	Ervin	92793	Gyula	79752	Jakab	92760	Lázár	74396	Mihály	74375	Róza	101451	Zsigmond	92755

A hivatalosan megállapított I. osztályú betétek:

Egy egész eredeti sorsjegyért 12 kor.

"fél" "6—"

"negyed" "3—"

"nyolczad" "1-50"

Az I. osztály nyereményhúzása f. évi május hó 24. és 25-én lesz.

Az eredeti sorsjegyek utánvét mellett, vagy az összeg elő-
zetes beküldése ellenében rendelhetők meg. Török sors-
jegyei nagyon keresettek, sziveskedjék tehát becses meg-
rendelését postafordulattal beküldeni. Amennyiben a kívánt
számot becses rendelése beérkezéséig már eladtuk volna,
ugy más számot küldünk.

:: ::

TÖRÖK A. és TÁRSA Bankház R.-T. Budapest, Központ, Szervita-tér 3/v.
Legnagyobb osztálysorsjegyzet. (Török-palota.) Telefon: 3-49.

A Z Ü R G E.

Regény. — Iria Zsoldos László.

(Folytatás.)

Az alezredes fejét rázta:

— Nem. A nagyságos asszonyra nem emlékszik. Csodálatos dolog, de abszolút semmi jelét sem tudtam észrevenni róla, hogy egyáltalában emlékezne valamire... az esetből, hehehe. Na de annál jobban emlékszem mi, hehehe, — csapta utána hirtelen. — Hogy van a kedves férje, igen-igen, hogy van a mi kedves, jó Gusztikánk? Jól. Na, kegyeskedjék átadni neki az üdvözlőmet. Csókolom a kezét, pá, aranyos kis vizitünder (ez nekem szolt és célzás volt a Dunára). Na, de soh'se töprengjen rajta, drága nagyságos asszonyom, hogy Vereckzy Gerő nem emlékszik. Nem baj az, neki is jobb így. Na, csókolom a kezét; nagyon örültem.

Főlszálltunk az autóból, Babóczy szalutált, s mi tovább robogtunk.

Mamára pillantottam. Halvány volt és a szeme szokatlanul csillogott.

— Nem emlékszik, — szolt igen halkán. — Istenem, milyen irigylendő teremtes.

— En mozdulatlanul néztem magam elé.

— Simányi Lembergben százados, — rebegtem, csöndesen. És olyasféle fordult meg a fejemben, vajjon nem jó lenne-e talán Simányinak írnom, hogy juttasson ő valami hírt hozzám Béla felől? Eh, örültségek!

Szeptember 18.

Haha! Megint megszapordott egygyel az udvarlóim száma. A mai leckén, a melyiken mama nem vett részt, mert a feje fájt, székjű-nak találtam kiejteni a fenk jű-t, vagyiszenk jű-t (manó tudja kerébe törni a nyelvet ilyen egyszerre), s erre Mr. Brown azt mondja nekem németül, hogy:

— Kérem, a kinek ilyen szép arca van, annak szép kiejtésének is kell lennie.

No, a mi a kiejtést illeti, ha Mr. Brown megjegyzésekor történetesen a holló sajta lett volna a számban, hát szent, hogy nyomban kiejtettem volna belőle, annyira meglepett az ánglus merészsége. Hogy merészel így beszélni velem egy ilyen senki?! Első pillanatban igazán nem is tudtam mit szólni, csak aztán tértem magamhoz és akkor természetesen meg is mondtam neki a magamét alaposan. Azt mondtam neki vérfagyasztó hidegséggel:

— Nézzé, Mr. Brown, nem tudok róla, hogy az ilyen megjegyzések benne volnának a maga nyelvmesteri szerződésében.

— Was? Was? — meresztette rám vigyorogva a szemét.

Mire én, mint a kopogó jégeső (diómagyságú): — Eppen azért nagyon fogom kérni, hogy jövőre legfőbb csak a kiejtéséről nyilatkozzék és ne az arezomról. Mert igaz ugyan, hogy van némi zsebpénzem, de igazán nehezemre esnék, ha ilyen betétekért kénytelen lennék külön honoráriumot fizetni magának.

Azt az embert kellett volna megézni! Úgy ült ott mellettem, mint a leforrázott kutya. (Nagyszerű! Diómagyságban kopogó jégesőtől leforrázott kutya!) — Ilyen is csak az én frói tehetőségemtől telik ki. Csak annyit mondott, hogy: pardon, aztán, mintha semmi sem történt volna, folytattuk a nyelvleckét. Haha! Hanem azért nem szerettem volna, ha véletlenül akkora kanál víz lett volna Mr. Brown kezében, a mibe belefőjtött volna. Mert biztos, hogy belefőjtött volna!

Szeptember 19.

Ma reggel beárultam az angolt a mamának, a ki rémesen dühbe jött és a mikor Mr. Brown megjött, rögtön fölrendelte az inassal a szobájába és ott leszidta a sárga földig az alakot. Sajnálom, hogy nem mentem föl hallgatódzni a signorínával; pompásan mulattunk volna rajta, hogy mit hebeggett az angol. De nem lehetett, mert a mama signorínától leparancsolt a kertbe. Szép idő volt, hát szívesen lent maradtunk. Hanem azért egy pár szót kihaltunk.

lottunk az emeletéről; aztán Mr. Brown úgy látszik megbékítette a mamát, mert nemsokára nem hallottunk már le semmit.

Félóra múlva aztán lejött az angol, s a signorina távozása után ünnepiesen böcsánatot kért tőlem, s megtartottuk a leckét. Mama nem mozdult ki a szobájából; Mr. Brown szerint azért, mivel rosszul érzi magát.

Lecke után leíztam értem a mama, megkérdezte, hogyan kért böcsánatot Mr. Brown, s általában illendően viselte-e magát? Megnyugtattam, hogy igen, s akkor ő szépen megezőgott és kért, hogy ne haragudjam az angolra, mert az alapján véve nagyon derék, becsületes ember és eszéágában sem volt, hogy engem megbántson.

Vállamat vonogattam:

— En nem haragszom rája, mama. Nekem olyan az egész ember, akár a levegő. Amíg angolul tanít, hallgatom, máskülönben pedig keresztülnézek rajta.

Eközben, a mint egymás mellett ültünk a kanapén és rá-ránéztem, tudja Isten hogy-hogy? nem, mintha valami merőben új, csudálatos szépséget vagy üdéséget fődöztem volna föl a mama vonásain, s ettől úgy elfogott iránta a rajongás, hogy Mr. Brown elintézése után hirtelen így kiáltottam föl neki lelkesülten:

— Istenem, mama, milyen gyönyörű is vagy ma! Szinte hihetetlen, hogy rosszul voltál!

— Mama rám mosolygott. De, jószágos ég, ebben a mosolyban is volt valami új, valami rendkívüli üdőség.

— Olyan vagyok, mint máskor, kislányom, — és újra megezőgott, miközben elhallgatott.

— Igen, mama, 'sz te máskor is mindig nagyon szép vagy, de ma... most valami olyan édes báj ömlik el az arezodon, vagy a szemedből sugárzik? nem tudom, — hogy, ha férfi volnék, most rögtön beléd szeretnék.

— Máskor nem? — évdődött.

— De... de máskor is, de ma különösen. Olyan... hogy' is mondjam, édesmamám, ma olyan... olyan... boldognak látszol.

— Az is vagyok, — rebegte, s ellágyultan magához ölelt.

— Miért is nincs itthon most apuka, hogy ezt hallaná! — suttogtam. S különös, a mama erre hirtelen eleresztett, fölállt s idegesen kezdett járkálni a szobában, míg végre türelmetlenül így szolt hozzám:

— Menj ki, fiam; hagyj magamra. Nagyon fáj a fejem.

Jó. Kijöttem. Aztán alig tíz perc múlva látom, hogy tessék, ott sétál a kertben Mr. Brown! Már nem fáj a feje. Nagyon szeretem a mamát, de roppant szeszélyes. Huh, signorina majd megpukkadt, a mikor háromszor is kellett kiáltani utánuk, hogy jöjjenek ebédelni. Na már az igaz, hogy én nem kaptam el Mr. Brown azzal, hogy vele sétálgassak. Ámbátor sétálva is lehet tanulni.

Szeptember 23.

Herman úr tegnap délután újra megtisztelt a látogatásával, s ugyancsak udvarolt nekem. Anikó művész és sorsharag úr ezt, úgy látszik, rossz szemmel nézte, mert egyszer csak ezzel a szóval fordult (persze magyarul, hogy ne értse meg a bécsi) a mamához:

— Mondja, nagyságos asszonyom, nem fél, hogy ezek a bécsi bankárok elgermanizálják magától Elzát?

— Talán inkább magától? — kérdezte csipősen a mama, a ki Mr. Brown lelepleztetése óta sokkal türelmetlenebb a vendégeinkkel szemben, mint azelőtt. Szinte nyers hozzájuk, mintha untatnák vagy micsoda.

Herba bácsi, a kit már igazán sokkal jobb szeretnék nem örökölt itt lógni a házban, a szobáira sunyított:

— Mindegy. Az egyik elgermanizálná, a másik meg elplagizálná Elzuskát a mamájától.

— Was sagt a', was sagt a'? — forgatta ide-oda a fejét Herman. Mire mama megmagyarázta neki a dolgot. Elég helytelenül, mert ez ép úgy festett, mint valami felhívás keringőre. De közbe is vágtam azon melegében, (még pedig németül), hogy:

— Kérem, kérem, Kemper Elzát nem lehet sem elgermanizálni, sem elplagizálni.

— Elangolosítani sem? — mosolygott rám üden a mama.

— Óh, örülök, ha nem látom, — feleltem magyarul a képes beszédre.

— Kérem, Elza egy utánozhatatlan, eredeti hideg szobor, — szellemeskedett savanyún Anikó János és gyöngébbek kedvéért már kezdte is dudolni, hogy:

— Hideg szo-bor vagy, meg sem ér-tenéd, — de mama ránézett és nyomban leintette:

— Talán inkább valami keringőt, édes Anikó. A mire mindjárt tánczolhatnánk is... úgy, a hogy' maga fujja!

En pedig erőlesen, de magyarul:

— Nem kell, köszönöm. En nem keringőzők. Engem egyáltalában nem lehet tánczba ugratni, mint holmi Katókat, — s rávillantottam a szemem a szobrászra.

Apusék odabent kártyáztak. Ez a z ő legfőbb esti szórakozása. Herba, a kit az ördög soh'se tud bevinni a kártyasztalhoz, hanem mindig mi körülöttünk lebzseltek, minden bevezetés nélkül érzékesen felsóhajtott:

— Vajjon mit csinál most az én Béla fiam? Mama fűrkészőn pillantott rám, miközben könnyedén vetette oda az öregnek:

— Ó tudja...

Herba lehajította a fejét:

— Talán ő maga sem tudja, mit csinál. — És nagyot sóhajtott.

— Olyan bolondokat csinál? — kérdeztem most én hirtelen, de csak úgy foghegyről.

— Isten tudja, — felelte az öreg, — Lembergben, nagyon vigan élnek az emberek. Meg a huszártisztek.

— Meg az asszonyok! — tódította meg alávalóan a szobrász, a ki úgy látszik, megszimátozott valamit és jó mélyen belém akarta dőlni a tört, mivelhogy igen sandán kacintott reám. — Óh, én voltam Lembergben, ott nagyon édes lengyel asszonyok vannak.

— Akkor mért nem maradt köztük? — dűnnyögtem inkább, semmint érthetően mondtam, csak úgy magam elé.

Vacsora után aztán félrehívtam Herba bácsit és tudára adtam, hogy legjobban, ha egyáltalában nem hozza elő magunk közt a fiát, mert a mama még félre találja érteni a dolgot és azt hiszi, hogy...

— Mit? — kérdezte a bácsi, s részvevőn nézett a szemembe.

Ez nagyon felbőszített és gúnyos kicsinyléssel feleltem:

...s még azt találja hinni, hogy, hm, még bizony talán érdeklődöm Bélácska után.

Herbának, a ki úgy látszik, boszankodott a föllépésem, szemepillája sem rebbent meg a szavamtól. Szárazon csak ennyit mondott:]

— Ugy? Akkor legalább kvittek.

Mielőtt önuralmat parancsolhattam volna magamra, megragadtam a kezét:

— Tud valami biztosat a bácsi?

De a másik pillanatban már kevélen emeltem föl a fejem:

— Mert már szeretnék neki gratulálni.

Az öreg mérgesen húzta össze összes szemöldökét. Na most! — gondoltam, — valami borzasztót fogok megtudni. E helyett azonban egyszerre csak olyan lágyssággal, a hogyan már rég nem beszélt hozzám, ezt mondotta:

— Bizony, gyermekem, még egy fél évvel ezelőtt nem hittem volna, hogy mind a ketten ennyire el tudjátok rontani a dolgot.

Gyermekemnek szóltott. És tegezett. Nem

ezt nem bírtam tovább elviselni és miközben hirtelen megélt a szemem könnyel, fojtott hangon rebegtem:

— Istenem, én semminek nem vagyok az oka. Ó nem ír; már farsang óta.

Tóni bácsi megezőgotta az arezomat.

— Bizzunk, — suttogta meghatottan. — Még minden jóra fordulhat.

De én hevesen ráztam a fejemet, s erre ő teljesen váratlanul hamar a zsebébe nyult, ki-kapta belőle a tárczáját, s rövid keresgélés után levelet húzott ki belőle.

— Olvassa el! Csak ezt a részt! — s rábókván az összehajtott papírosra, átadta. Remegő kézzel tartottam a szemem elé. Ó irta.

— ...«biz én nem igen fogok», — kezdődött az összehajtogatott lapon az írás.

— Tudniillik megházasodni nem igen fog, — magyarázta szaporán az öreg. — Na tovább!

«Igaz, hogy mulatok, édesapám és adósságot is csinállok, mert utóvégre lépést kell tartanom a kamerádokkal, hanem azért, tessék meghinni, nem tud rávinni a gusztusom, hogy megnősüljek csak azért, mert nagy hozományt kapok, a minck aztán nyakára hágnak. Ez nem valami tulzott becsületesség tőlem, édesapám, hanem csak puszta, hazai gőg. Pénz, ráadásul sok pénz nélkül pedig tisztán képtelenség lenne megházasodni, hiszen tudja édesapám, hogy mekkora igényeik vannak ma a nőknek, különösen a kinstári dámáknak. Hogy a kis Kemper Elza? Hm. Hát azzal is épen ezért szakítottam meg a képeslap küldözgetést. A gyerekkori szemüveg már eltört, édesapám és realisan kell gondolkozni. Ugyan, mit csinálhatnék ma én olyan elkapott lánynyal, a kinek még a levestálat is villamos masina viszi be az asztalra, s a hol nap-nap után fürdenek a pezsgőben? Nem is szólva az ap...»

GOLTZ PASA, A TÖRÖK HADSEREG MOST ELHUNYT TÁBORNAGYA.

Ösztönszerű mohósággal át akartam fordítani a következő oldalra, Herba bácsi azonban hamar megfogta a levelet.

— A többi nem érdekli, — szolt kicsit ridegen.

— Csak még ezt az egy mondatot szeretném elolvasni, bácsi.

— Nem lehet — és már el is vette tőlem a papírt.

— Csak, — erőltettem felizgatott

csisággal a dolgot, — csak, hogy mi az, hogy: nem is szólva az ap...» Az apjáról? Mi baja van neki az én apámmal? Igaz, — bölintottam lemondólag, — apusék nem tulságosan örültek volna a dolognak.

— Eh, — legyintett Herba, — oda se neki Elzuská! Lesz még szülő s lágy kenyér. Elzuská. Lesz, lesz... — és szeliden legeltette rajtam a tekintetét.

En, mialatt az öreg gondosan visszazegyzgette tárczájába a levelet, siváran néztem magam elé.

— Soha, — suttogtam szomorúan. — Eltört a gyerekkori szemüveg. Ó írta. Hja, a régi álom kisiklott azon a piezi villamos vágányon, a min a levestál fut be az asztalunkra a konyhából. Mondtam én neki valaha, hogy másmilyen tálból nem akarok vele ebédelni? Vagy olyan nagy vétek az a pár üveg pezsgő, a mi úgyis csak apáék mulatsága, nem az enyém! Hiez ő is mulat, azt írja s veri a pénzt, pedig a bácsiek még sem olyan gazdagok, mint az én apuskám! Herba a fehér bajszát csavargatta.

— Hsz! Szeszélyes gyerek, az már szent. Hanem gondolkodásnak mindenesetre korrekt és becsületes: inkább nem nősül, mintsem a felesége pénzét devernálja el; inkább az enyémet dorbézolja, hehe, mintha bizony az nem jó lenne neki mórígnak, hogy az ördög bujjék bele a kemény kobakjába!

— Nagyon becsületes, — szoltam kiszáradt ajakkal, s ugyanazt az ördögöt kívántam bele a becsületes Herbába is, és minden kopálával együtt ebbe az egész nyomorult világba.

Ezek után most már csak azt nem tudom, hogy a bécsi-e vagy a szobrász? Anikó János rokonszenvesebb, de Hermann talán jobban vigyázna a hozományomra. Hanem a tálunknak villamos vágányon kell begördülni az asztalra; ebből nem engedek! Nem, nem, ebből nem engedek, ha mindjárt minden összeomlik is körülöttem!

(Folytatása következik.)

Előkelő hölgyek árusítják az Isonzo vidékéről hozott olajfaágakat az elesett fiumei katonák hátrahagyottjai javára.

VIRÁGVASÁRNAPI ÜNNEPÉLY FIUMÉBAN. — Pallai fényképe.

AZ UTAS.

Elbeszélés. — Irta LAKATOS LÁSZLÓ.

Pesten szállt be a vonatba, a mely a tenger felé viszi az embereket. A pályaudvarra nem kísérté ki senki, csak az öregsége. Egyetlen utitársa az élni akarás volt. Az élet akarása, vágya, megkínázása oly heves és szenvedelmes volt a sárga emberkében, hogy e vágy szinte külön testi életet élt. Ezért is merem így mondani, hogy egyetlen utitársa az élni-akarás volt.

A sárga ember öreg volt és beteg. Arcza a kórságtól sárga, mint a csurgatott viasz és a ritkás fehér szakál szőrei mintha csak egy beteg madár testéből fosztott toll lettek volna, a mit úgy illesztenek bele a viaszba. És a fehérfortos sárga arcban két csunya tűző szemgolyó égett.

Este hat órakor indult a vonat és a vasúti járatok rendje szerint másnap reggel hét órakor kellett volna, hogy Fiuméba érjen. A beteg ember már jó idővel az indulás előtt foglalta el helyét a vonatban. Málhát fölrakatta és ő maga egy üres első osztályú fülkében helyezkedett el. Úgy választotta meg az ülést, hogy reggel, ha megérkezik, szemközt köszöntse őt a tenger. Az öreg ember ugyanis a tengert vágyta, a tenger partjának tavaszát, a lágy levegőt és az egészséget. Az utas az életet vágyta.

A nagy alkotmány — a vonat — még ott állt a keleti pályacsarnok nagy üveges udvarán. Az indóház félhomálya borongóssá tette a kocsiszakaszok belsejét, és félelmetessé az utazás gondolatát. A mozdony és a vonat eleje kijebb álltak, a pályacsarnokon kívül. A március eleji hidegben megfagyott a mozdony gőze és az iromba masina a saját maga táplálta ködben veszett el. A belső kocsik ablakát is a tél nedvessége futotta be és ezzel az utasok szakaszát végképpen elválasztotta a külső világtól.

Azért rengeteg utas szállt a vonatra. Legtöbbje — mondhatni majd mind, — jókedvű. Örültek egymásnak, az utazásnak, az érkezésnek, a változatosságnak, a rájuk váró pihenőnek. Mintha mindenki új életet remélt volna az út végétől. Boldog eseményként hatott rájuk az utazás, a mi pedig olyan egyszerű, olyan semmi valami, a mi napjainkban. És az emberek nem is nézték sem a ködnedves ablakokat, sem a mozdony fekete füstjét. Szemük a lámpások egyetlen szilárd, piros testnek látszó tűzgolyóin örvendezett és a lélegzet boldog elakadásával, mint valami hercegi kastélyt, szemléltek a pompás hálókocsit.

A magános utas semmit sem nézett, ő a tengert vágyta és az életet.

A beteg embernek senkije sem volt. A kik között kölcsönös szeretetlenségben élt, a kósnai, mind elhaltak melőle és mindegyik halálával mintha csak a betegséget hagyta volna örökségként a nagyon megöregedett emberre.

Ezer betegség lakozott benne, ő pedig ezer életet akart volna élni.

Miért?

Erre — ha megkérdezték volna — sosem tudott volna felelni. Az életben nem a tavaszt szerette, sem az ifjúságot, sem a zenét, sem a szenvedést, sem a virágokat, sem a szépségeket. Magát a mindentől elvonatkoztatott életet szerette csak, egy nyers testet öltött fogalmat. Úgy szerette, mint valami hideg ékszer és ha lehetett volna, hát egyetlen nagy óriáskövű gyémántgyűrűként aszott kezének ujján viselte volna az életet. Most sem a magnóhóknak örvendett, a pálmáknak sem. Mindez, a virágok dús-nedves zöldje és a tavaszi pezsdülésben boldogan fosztozókáló tenger, de maga a fűszerszámos levegő is csak gyógyszer volt számára. Ozon és oxigén. Ebből akart sokat, nagyon sokat.

Miért? Hogy túléljen mindenkit. De mi értelme lehetett annak, hogy e szeretetlen, öreg és beteg, nyilván az epe gonoszságától megsárgult ember mindenkit túléljen. Heves vágyat, a végnélküli élet-kívánását, mivel tudta volna Isten előtt igazolni? Mit akart ő mást az élettől, mint az életet egymagát?

Látta, hogyan szállnak a vonatba a többi utasok. Fiatal párok jöttek, a kiknek arcán fénylett a boldogság, hogy kiszakadnak a mindennapból és ha hetekig, ha órákig is csak, de önmaguknak, a fiataláguknak élnek. Fiatal emberek jöttek, a kik, ha a vonat lépcsőjét éri a lábuk, mindig eseményt várnak. Békés aggok is érkeztek, sietős üzletemberek, szürke egyenruhás katonatisztek, még gyermek is akadt. És ő túl akarta élni valamennyiüket, még a gyermekeket is. Oh, a tengert látni!

És hogy a vonat elindult és hangos zivajlással teltek meg a szakaszok és a kocsik szűk folyosói is, a melyek olyan közel hozzák az embereket egymáshoz: a sárga ember megirigyelte a mások zaját. Csöndben legyen mindenki, élni ne merészkedjék senki, különösen hangosan ne, mert ezzel megrontják a csöndet, az ő élni vágyó aggságának levegőjét. Ha most mellette hangos lélegzéssel alszik valaki, az öreg ember megölte volna azt.

Hajnali öt órakor, a mikor az éjszaka elvált a nappaltól, az öreg ember meghalt.

A vonat ekkor sebes ficzánkolással futott a Karszt alagútjain be és ki, kaczerán kacskaringózott a meredek lelapított esiku tetején és mintegy önmagával játszva, körbe fordult, nyolczasokat irt le, ezél előtti utolsó nagy erővel siklott előre, nagy szelet vágván maga körül. A gőzös is több, gazdagabb füstöt adott. Tán a halott utasnak élni vágyó lelke fűtötte azt. A vonat most a tenger felé közeledett és oda vágyott, hiszen a halott ember is, a mig élt. Perezek előtt még oda vágyott.

Ő — a halott — nyugodtan ült helyén. Földig sem érő apró lábát vastag, erősen kockázott plaidek fűdték, a kabátja gallérja felgyűrve és a szája éppen olyan hideg, mint életében volt. Szeme is nyitva maradt és a tengert várta

talán most is. Egyenesen ült, nem bukott előre. Ő tovább utazott, mintha mi sem történt volna. Miről is lehetett volna megösmerni, hogy halott? Arról talán, hogy most már nem volt olyan csunya, mint a mig rossz életét élte. Am nem bizonyos, hogy ez azért volt, mert a lélek már elszállt belőle.

A halott ember nyugodt-mereven ült. Úgy utazott ruháiban és kendőiben, a hogyan Pesten azokba bepólyálta magát. Nagyon maga elé nézett, nagyon várt. Olyan egykedvűen ült helyén, mintha nem is bántotta volna, hogy ilyen kevéssel célja előtt bukott el. Egyáltalán — ha valaki most a halott arcát látta volna — kételkednie kellett volna abban, hogy a halott egyáltalán tudja: mi történt vele.

Hat óra volt. A sebes járásu vonat már Plaset is elhagyta. Balról most tűnik fel mindjárt e gyönyörűségének nagy kék tükre, a tenger. Balra kell nézni és az ember mindjárt meglátja a tengert. A halottnak immár vak szeme — vak csakugyan? — pedig balfelé nézett állandóan. Még Pesten, beszálláskor irányította oda. Ő már az út elején pontosan tudta, merre esik a tenger.

Az ellenőr — közel Fiume előtt — most vizsgálta a jegyeket. Epen, a mikor a tenger rájuk köszöntött az utasokra. Ám — ezerszer tette meg ezt az utat — mit jelenthetett a tenger az ellenőr számára?

Most a halott utas szakasza elé ért. Felületesen kopogtatott az üvegablakon, azután tolással kinyitotta a fülke ajtaját. Gyengén szalutált.

— Uram — mondta — szabad kérem a jegyét.

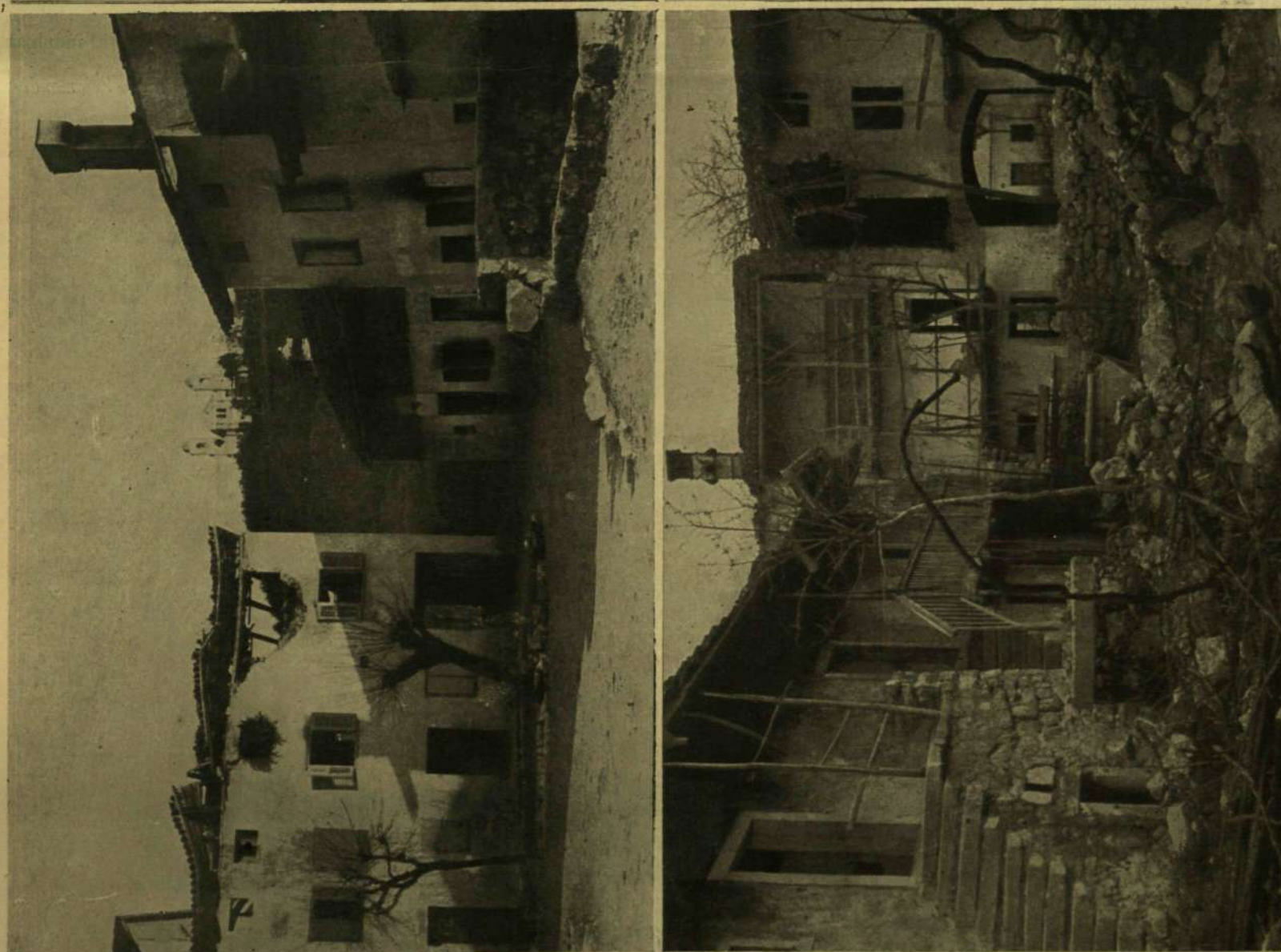
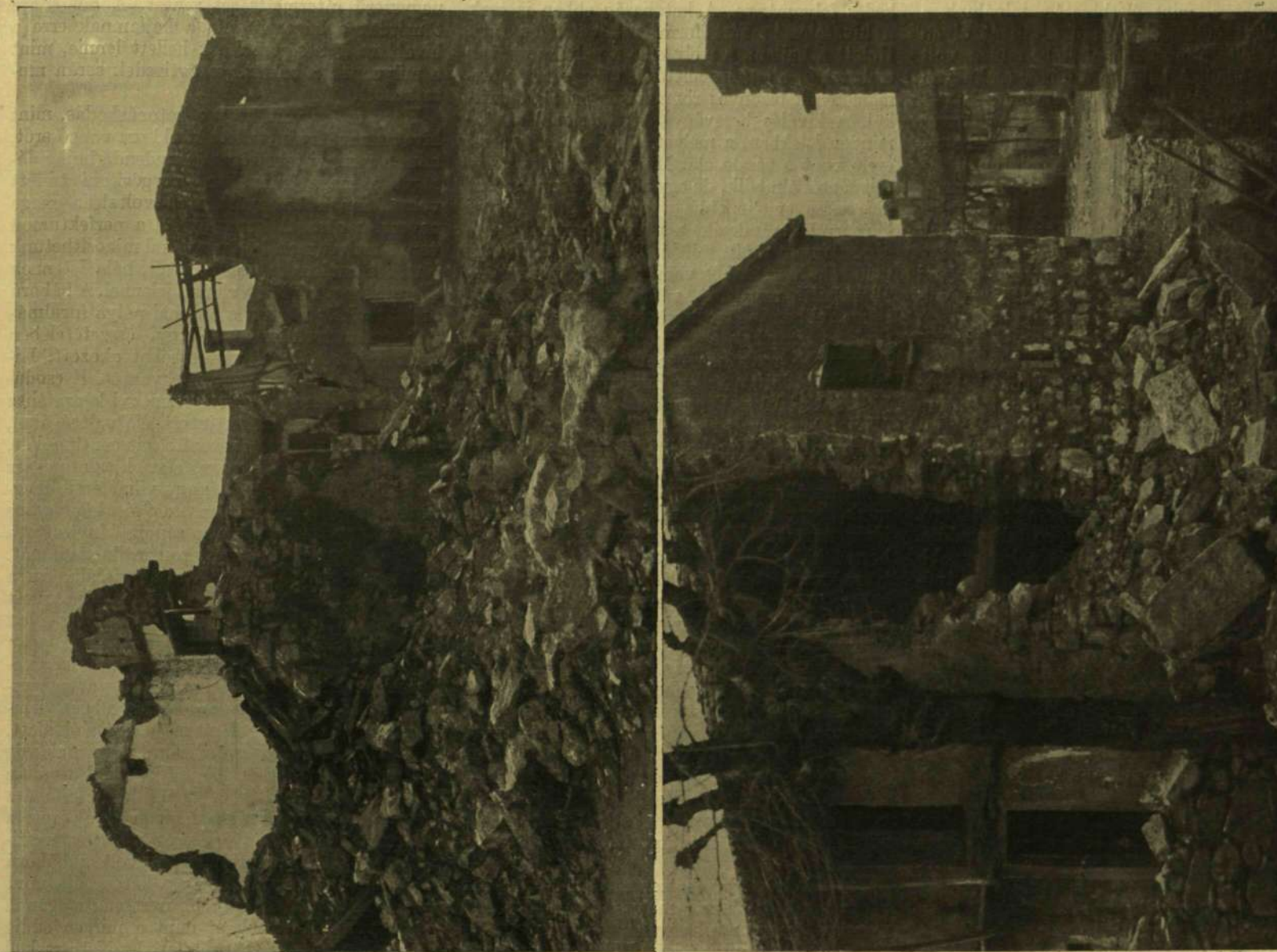
Háromszor kérdezett az ellenőr, de a halott — alapjában véve ez túlságosan is természetes volt — egyszer sem felelt. Egyetlenegyszer sem.

— Alszik — gondolta az ellenőr — majd fölkeltem.

Közeledett a halotthoz, megérintette kezét, a hideg kezét. Háromszor cselekedett így az ellenőr, mégsem ébredt föl a halott. Most az arcához közelített az ellenőr. És ekkor tekintett a nyitott üveges szemébe. Most már értette... Vékony, éles, végső sikoly. A vasutas dermedt szívéhez kap és a döbbenettől holtan bukott el.

A halott vasutas estében rázuhan a halott utasra. Keze egy perczig végigfutott annak a szemén és (de lehet, hogy ez csak az újj érintésétől volt) a halott szeme most békességben csukódott le. Előbb merev teste is félrebillent, sőt most végigdől a fülke kerevetén, mintha csak alvásra terült volna el. Már az arcza sem volt gonosz. A vasutas, a ki szemközt a tengerrel az utas halálától halt meg, lent feküdt a földön, annak lábánál.

Megérezte-e a halott utas az áldozatot? Arcza most megenyhült, békességes volt, emberi lett annyira, hogy szinte félni lehetett: Még fölébred.

OLASZOK ÁLTAL ÖSSZELŐTT HELYSÉGEK A FRONT MÖGÖTT.

A DÉLNYUGATI HARCZTÉRŐL. — Balga Radoff, a hantériro hírlírótt maiaárának írtól.

Betegszoba tiszték részére.

Legénységi beteg-terem.

KATONA.

A katonaság, mint élethivatás, minálunk a háború előtt évtizedek hosszú során át olyan korszakot élt, a mely egyáltalában nem volt tragikum nélkül. A béke — a mikor csakugyan az és lappangó válságok mérge nem inficziálja — nem kisebb kincs, mint az egészség. De az orvos pangó fölősség ott, a hol soha senki se beteg. Ilyen hely, sajnos, sehol sincs a világban. És a katonaság se vált fölőssé vagy egészen nélkülözhetővé akkor se, mikor a fegyvereket nem töltötték ésszel. Az olajágas angyalnak mindig nagy testőrségre volt szüksége, hogy egy óvatlan pillanatban meg ne szöktesse valami nagyon hevülékeny diplomata. Mert az Izvolszkyak és a Delcaessek bizonyítják, hogy nem mindig az rántja ki legkönnyebben a kardot, a ki az oldalán hordja.

Bizonyos azonban, hogy a béke nem a katonai becsövagy konjunktúrája. A katonai talentum harcztalan időkben is nagyon sok értékeset produkálhat. A szervezés fejlesztésében, a fölszerelés tökéletesítésében, bizonyos elméletek föllállításában. De ez értékek döntő próbája és egyetlen kiérvényesülési módja mégis csak: a háború. A legkiválóbb drámai alkotás se teljes addig, a míg színpadra nem kerül és a legnagyobb drámaíró se volt meg addig, a míg meg nem tudták, hogy van. Háború nélkül a hadvezér: titkos drámaíró és a sorsa annál tragikusabb, mennél igazabb és nagyobb tehetség. A mi hadseregünknek nagyon hosszú ideig nem volt színpadja. Emberöltökhöz át nem jutott abba a helyzetbe, hogy képességeinek a történelem nyilvánossága előtt döntő próbát adhassa. Ez erendő természete szerint legizgalmasabb hivatás a legizgalom nélkül valóbb lett minden polgári foglalkozás között. A katonatiszt: állami hivatalnok, a ki a mellett, hogy a foglalkozása épp oly veszélytelen, mint akár a tanáré vagy a telekkönyv-vezetőé, a járandóságán kívül bizonyos megszokott tekintélybeli, morális fixumot is élvez. De míg minden más hivatalnok vagy köztisztviselő munkaértéke hozzáférhetőbb a kritikának és a méltányolásnak: a vele szemben illetékes kontrol nagyon határozott terjedelmű. Melyik ügyes vagy kiváló a maga mesterségében, melyik kevésbé az, csak egy egészen zárt kör ismeri. A polgári foglalkozásokban az egyéni

érték ereje rangon kívül is érvényesül és a prestige nem tisztán a rangsorban való elhelyezkedés folyománya. A katonaság ebben is csak a hivatalosság zárt formáit követeli és túri. Holott a hajlam, a mely erre a pályára viszi az embereket, alig képzelhető el az egyéniség természetének bizonyos romantikus lendülete nélkül. A kiválás becsövagy kétségtelenül ott ég minden lélekben, a melyet a hajlandóság elemi ereje vont a zászló alá. Minden hadnagy generálisságról álmodik, de egy se úgy, hogy csak az idő telése emelje ebbe a magasságba. Egyéni karrierről ábrándozik, a mely a harcra dicsőség szárnyán röpti fölfelé. De az ilyen alkalom nem tőle függ. A hős vagy a hadvezér nem önállósíthatja magát. A vállalkozás joga és hatalma ebben a mesterségben a történelemé. Csak ez engedheti a színpadra minden drámák legnagyobb nyilvánossága és legdöntőbb bíráta elé. Addig a teljes kiérvényesülés és meg-hitelesülés lehetetlenségének nem irigylendő állapotában van és mennél több elfojtott értéket érez magában, a próbatétel lehetetlensége annál nyomasztóbb.

Ez az állapot minálunk — azt kell mondanunk, hogy hála Istennek! — nagyon hosszú ideig tartott. El kell ismernünk, hogy ez a hosszú idő se telt terméketlenül. A katonai pályára került értékek találtak módot a kiérvényesülésre: különben a hadsereg nem lehetett volna az az élettel teljes organizmus, a melynek megbizonyult. Az értékek e kiérvényesülése bizonyos népművelői hivatás átvállalásában jelentkezett, a melynek nagy hasznát és áldásos eredményeit minden becsületes itéletnek el kellett ismernie. A katonaviseltség bizonyos iskolázottság hasznát és hitelét adta igen széles néprétegeknek. Arra a kérdésre azonban, hogy e hivatás a katonapálya ideális fogalmának teljes erejével tudta-e vonzani a rája hajlamosakat, aligha lett volna módunk határozott igennel felelni.

Ezt a kétségünket bátran kifejezhetjük különösen most, a mikor a magyarság katonai éréneinek tömege mint egy nagyszerű tünemény ragyog az egész világ fölött. Ebben a mesterségben való kiválóságunk megint a maga dokumentumának tündöklő lapjait írja a történelem könyvébe. A harcra bravurok özönét termeli a magyar: kivitelben és — megkomponálás-

ban egyaránt. A küzdelemnek nemcsak anyagi, de értelmi részében is briliáns képességeket, nagyszerű rátermettséget mutat. A hol ennyi tömördek a képesség, ott a hajlamnak erre a hivatásra is bőségebbnek kellett lennie, mint a milyennek a békességes évtizedek során mutatkozott.

Hogy ez így van, hogy a katonáskodás, mint hivatás nem érvényesített ki akkora vonzó erőt, mint a mennyi tehetséget és erendő hajlandóságot a maga irányában mozgósítani tudott volna, annak bizonyára meg voltak a maga nevezetes okai. A hangsúly itt a perfektumon van, a melyet most különös okkal minősíthetünk történeti multnak: szemben, sőt, hála Istennek ellentétben a szintén történeti jellel. A háború óriási reviziót végzett a katonai pálya fogalmának egész tartalmában. Vegyi összetételében szenzációs és döntő változásokat okozott. Kiválasztással és befogadással egyaránt. E csodálatos atmoszféra e fogalom eszményi képzetéhez példátlan módon közel jutott élő valóságából, részben eltávolított idegenítő elementumokat, másrészt beleölelte a vonzó elemek szinte egész erkölcsi értéktömegét. A nagy vihar ereje megnyitotta az ajtót minden szép és káprázatos lehetőségnek. A tűz és vér zápora kinyitotta a katonalelet minden bűvös, romantikus virágát. A ki a koszorút keresi, most megtalálhatja, a kinek egy dala van a dicsőség számára, most előállhat vele. A katona-hivatás a maga erkölcsi tartalmának teljes birtokába lépett.

Ma elmondhatjuk: mindnyájan katonák vagyunk, a kik katonák lehetünk. De a leghosszabb ma is tegnapra lesz egyszer és a béke virradása nagy oszlásnak világít majd a zászlók alatt. A harcra polgár visszatér békés polgárnak: de az a világ, a melynek útjait fegyverrel a vállán járta, már nem zárt és nem idegen számára többé. A katona fogalma nagyon átváltozott a gondolatunkban és a hadsereg más lesz a szívünknek a háború után, mint volt a háború előtt. Egész bizonyos, hogy a katonaság, mint élethivatás, sokkal szélesebb utat vág magának a magyar ambíciókban, mint a milyen eddig elég volt a rája kívánczoknak. És biztosra kell vennünk azt is, hogy ez az út sima és egyenes lesz azoknak, a kik a tehetség jogával indulnak el rajta.

Szőllősi Zsigmond.

MUNICIÓ-SZÁLLÍTÓ BOSNYÁKOK. — Juszkó Béla rajza.

REFORMÁTUS TÁBORI ISTENTISZTELET A DEBRECZENI BAKÁK RÉSZÉRE MÁRCIUS 14-ÉN.

JÓZSEF FŐHERCEG ÉS KISÉRETE EGY TÁBORI KÁPOLNA FÖLSZENTELÉSÉN.

A DÉLNYUGATI HARCOZTÉRŐL. — Balogh Rudolf, a harcstérre kiküldött munkatársunk felvétele.

ZSÁKMÁNYOLT MONTENEGRÓI ÁGYUK A LOVCSENEN.

RÉSZLET A CZETINJEI ARZENÁLBÓL.

A MEGSZÁLLOTT MONTENEGRÓBÓL. — Jelfy Gyula, a harcstérre kiküldött munkatársunk főtábornoka.

A MORAVA HADIHAJÓNK ÁLTAL ELSÜLYESZTETT OLASZ SZÁLLÍTÓ GŐZÖSÖK ÉS VITORLÁSOK S. GIOVANI DI MEDUÁNÁL.

KÁROLY FERENCZ FŐHERCEG KÖVESS VÉZÉREZREDESSEL REGGELINÉL A RIEKAI KIRÁLYI LAKBAN.

A MEGSZÁLLOTT MONTENEGRÓBÓL. — Jelfy Gyula, a harcstérre kiküldött munkatársunk főtábornoka.

A RJEKA RAKPARTJÁN.

A MEGSZÁLLOTT MONTENEGRÓBÓL. — Jelfy Gyula, a neresztérre kiköltött munkatársunk főfotója.

AZ ELVESZTETT HAZA.

Regény. (Folytatás.)

Írta WALTER BLOEM.

A hajós jóllakott és a gazda egy dupla Napoleon-aranyat dugott a kemény markába. Matyi eltűnődve meredt a vendég után...

Hm... ha most a fiatal Kűsz is itt lett volna...

Hát szó a mi szó, háború van, de azért ne lehessen táncolni Obernaiben, ha legénynek, lánynak táncra áll a kedve?

A hideg és nedves időjárás miatt a szüret késő novemberig halasztódott. Közben katonákat kvártélyoztak be a faluba, badeni dragonyosokat, szintén szőlőtermő vidékről valókat, nyelvire, foglalkozásra, szokásokra az elzászi szőlőműveshez hasonlókat. Nem egy közülük már a háború előtt is dolgozott Elzászban, sőt olyanok is voltak, a kik épen Obernaiben. A dragonyosok készségesen nekiláttak a munkának és kipótolták a munkáskéz hiányát, a melyet az obernai legényeknek a veresnadrágosokhoz való bevonulása okozott. S mialatt benn a városban az idevalók és az idegenek úgy éltek, mint a kutya és a macska, a faluban minden szinte magától igazodott el.

A katonák derekasan együtt dolgoztak, hát este együtt is akartak mulatni és táncolni az idevalósiakkal. Mit tesz az, hogy a badeni landwehr-lovasok közül nem egy aranykarikát visel az újján. Háború van és az ember végre is ember... aztán mégis csak katonakabát van rajtuk és ha nem is piros a nadrágjuk, táncolni lehet feketében is.

Hát a pompás selyem sipkakendős lányok nem vetették meg a badeni kéksipkásokat... És a ki közülük még hozzá az altisztek kettős, vagy épen az őrmester hármás vállrojtját viselte, annak már előre is külön szóbaesése volt a csinos elzászi nők szívében.

Elég baj volt ez arra a néhány fiatal legényre,

a ki még itthon volt. Tejfölös szájuk nem állhatott meg a betolakodók férfias szakállá mellett. Hickel Matyi is pörüljárt.

Tizenhét éves volt csak, de már volt valóságos szerelmi ügye. Az Arbugusték Francziája már régóta vele járt... másfél évvel idősebb ugyan mint ő, de viszont meg Matyi a gazdag Hickel fia — ha csak a második fia is...

És most — az ördög vigye el — Franczi a faképnél hagyta őt és szüntelenül a hosszúlábú Lämmle altiszttel táncol, pedig annak odahaza, úgy mondják, felesége van és gyerekei.

— Megállj, te dagadt sváb!

Matyi még egy kísérletet tett Franczinál.

— Te Franczi, a következőt együtt táncoljuk?

— Nem lehet, Matyi, elígertem már annak a hosszúnak.

— Már megint? Te Franczi, ebből még baj lesz ő közte és köztem...

— Számár kölyök, ne okoskodj!

Ez elég volt. Matyi megragadta Franczit és táncba akarta vonszolni, oda, ahol a széles ernyőjű petróleum-lámpák fényénél a lihegő sipkakendős lányok vidáman táncoltak a duplaposztos legényekkel és néhány árva parasztleányokkal.

— Mi jut az eszedbe, Matyi? Nem engedem magamat kényszeríteni.

Ekkor jött oda a badeni a táncoló párok közt.

— Nono, mi ez itt? Eleresztet mindjárt ezt a kisasszonyt, te kölyök!

— Ez nem kisasszony, ez az én babám, érte?

— Még csak az kellene! — sikított a Franczi — Eresszen el ez a kölyök! Semmi közöm hozzá!

Máris egy csapat bámszokó gyűlt a csapat köré. A néhány obernai legény lassacskán fiatal társuk köré csoportosult, a katonák altisztiük mellé álltak, reszkette és mégis várakozásteljesen gyülekeztek hátrább a lányok.

— Elmegy innen, te?

A kemény elzászi fiú kiegyenesedve állott meg a badenival szemben, a ki egy fejfel magasabb volt nála.

— Összebb húzom a nadrágodat, a hogy illik az olyan kölyköknek, a kiknek még nedves az orruk.

Püff! A parasztleány fiatal, kemény tenyere belecsapott az altiszt szakállas arcába.

Franczi nagyot sikoltott, a többi lányok is sikoltoztak, a zene egyet nyikkanva elhallgatott és a tánczterem egy pillanat alatt csatatérre vált. Szerencsére a katonáknak nem volt kéznél az oldalfejszék, de hát a borospalack és a szék-láb sem megvetendő fegyver. Cívil és katona, Elzász és Baden dühöngtek egymás ellen, a koponyák csak úgy kopogtak és a vér csaknem oly kiadósan folyt, mint odaát, messze a Loire mellett, a csatatéren...

Hickel Matyit azonban pár pajtása azonnal kirángatta a zúzavarából.

— Te kezdted el, Matyi, most már pusztulj innen! Agyonlőnek, ha elfognak.

A lányok széles selyemkötényeikkel fedezték felig kényszerű visszavonulását, még igazában magához sem tért s már odakinn volt.

— Hamar, hamar, szaladj az erdőbe! — kiáltottak utána a pajtásai.

Matyinak egy emlék futott át a fején...

— No, akkor jobbat is tudok! Hamar, lovat kell szereznem!

Pajtásai kíváncsiságával rendíthetetlen hallgatást szegezett szembe. Valamennyien együtt Hickelék háza felé szaladtak a sötétben, egy-két legény tájékoztatta a gazdát a történetekről, Matyi ezalatt sietve fölnyergelte a pejkót. Kati asszony jajgatva szaladt a szekrényhez és kifosztotta a spórkasszáját, az öreg segített nyergelni... haditörvényszék... kivégzés... így állt a dolog a szemük előtt... mintha nem ártatlan korcsmai verekedésről lett volna szó, a miből a katonáknak valószínűleg nagyobb baja lesz, mint a dologban résztvevő idevalósiaknak...

Matyi már a lován ült, a zokogó anyja egy halom ötfrankost dugott a zsebébe s mintha a pokol volna mögötte, úgy vágatott el a legény az éjszakába, Strassburg irányába. Ebben az

irányban fogják legkevésbé keresni — először a hegyesség felé fogják üldözni.

A korai szürkületben már mind világosabban emelkedett ki a Münster a lassankint megvilágosodó síkon. A menekült ekkor váratlan bal-
eset érte. Mikor Lingolsheim község utolsó házai közül kirobogott, hirtelen egy szakasz badeni dragonyossal találta magát szemben, a kik az országúton ügettek. A mint az őrmester észre-
vette a legényt a derék, habzó pejlóvon, rápa-
rancsolt, hogy álljon meg és szálljon le a lóról. A legény kétségbeesve sarkantyúzza meg a lo-
vát — de már akkor körülvették és leszedték a lóról. Az őrmester erre nagyon barátságosan megmagyarázta neki, hogy a ló rekvirálva van —
átadott neki nyomtatott formulárén egy gon-
dosan kiállított nyugtát és — isten veled, pejkó!
A dragonyosok tovább ügettek szakmányukkal.

Matyinak gyalog kellett Strassburg felé ben-
dulni, tompa bosszú-gondolatokkal az agyá-
ban. No, megálljatok, csak legyen rajtam a
veres nadrág!

A Münster művészi toronyórája deket ütött,
mikor Matyi a kastély-térre jutott, a korai no-
vemberi hideg daczára verejtékben fürödve.
Hála Istennek, még nem késő! A diákok épen
csapatostúl tódultak ki a liceum északi kapu-
ján. A kora-téli ködös világításban Matyi ki-
kémlelte városi pajtását, hozzá lépett, megrán-
totta a kabátját.

— Jónapot, Louis!

Louisnak egy pillanatig gondolkozni kellett,
a míg a kihevült, csapzott hajú parasztleány-
ben felismerte a gazdag Hickel fiát.

— Jónapot, Matyi — no, de te — hogy ke-
rülsz te ide?

— Csitt, Louis — előbb menjünk odébb ezek-
tul a fiúktól...

Bevitte a pajtását a mellékutcába és a két
fiatal legényke gyors párbeszédben közölte egy-
mással legközelebbi multjuk szegénytelen él-
ményeit.

— Hamar, hamar! Tudok egy boltot, az ad
nekünk olyan ruhát, a milyen kell.

Negyedórával később a két fiú piszkos
sapkában, rongyos kabátban és ócska bőrnad-
rágban elhagyta a várost, az építőmunkások
tömege közegett. A csatorna felé indultak.

ÖZV. HALASSY KÁROLYNÉ SASS ZSOFIA, PETŐFI BARÁTNŐJE, A KI MOST HALT MEG KILENCZ-
VENHÁROM ÉVES KORÁBAN.

November harminczadikának korai sötétsé-
gében egy vontatócsónak siklott át a Marne-
csatorna szilipjén, tele porosz királyi komisz-
kenyérrel. Kísérőül egy szakasz badeni land-
wehr-katona ment velük égő pipával. Egy csa-
vargó-szerűen öltözött legény nagy hűhóval a
lovakat hajította, a melyek a nehéztestű jármű-
vet vontatták, a kormányon egy zömök, daczos
tekintetű fiatal legény állott, éles, koraérett sze-
mekkel.

Louis Kűsz féktelen életörömet érzett a lel-
kében, a mint nekiindultak a kalandnak, a ha-
tártalannak. Mindaz a szívet fojtogató düh, a
mely azóta a tehetetlen lázadási kísérlet óta
összegyülekezett benne, megenyhült a meg-
könnyebbülés, a remény, a bosszuremény ez
érzésében. Oh, a tizenhétéves sem gyermek már,
a melyet úgy lehet megbüntetni és leteperni,
mint egy akaratnélküli ábéczés fiút... Egy
diák keblében is élnék a mélyen lesújtott haza
szeretetének szent és nagy érzései, a melytől

testileg elválaszthatták, de lelkileg nem tudják
elszakítani.

S mialatt a partról idehangzott ezeknek az
utálatos, kapadohány és megkent csizma illatú
ellenséges katonáknak az álmos beszélgetése,
mialatt az öreg hajós hortyogva dőlt neki a
hajó falának, mialatt Matyi pajtás ott elül
a lovak háma körül pattogtatta ostorát,
Louis ajkán halk ének lebegett. Az a tüze-
nyelvű dal volt, a melyet egykor Rouget de
Lisle francia tüzértiszt szerzett és a Broglie-
téri ismert házban énekelt el először spinétje
mellett a strassburgi polgárság színe-javából
alakult elragadtatott hallgatóság előtt, az a
dal, a melynek tulajdonképpen «strassbourgoise»
kellene, hogy legyen a neve... A marseillei
forradalmi csapatok egyik ezrede választotta
ki menetelő és harci dalának s ennek sorából
kelt világgá s kidalolta a világot eresztékeiből...
Strassburg gyermeke volt ez a világrengető,
világmegújító dal, habár ma jogosulatlanul
marseillaise is a neve...

Amour sacré de la patrie,
conduis, soutiens nos bras vengeurs...

(Hazának szent szeretet, vezesd, tartsd fel
bosszuló karunkat.)

Igen, bosszuló karunkat!

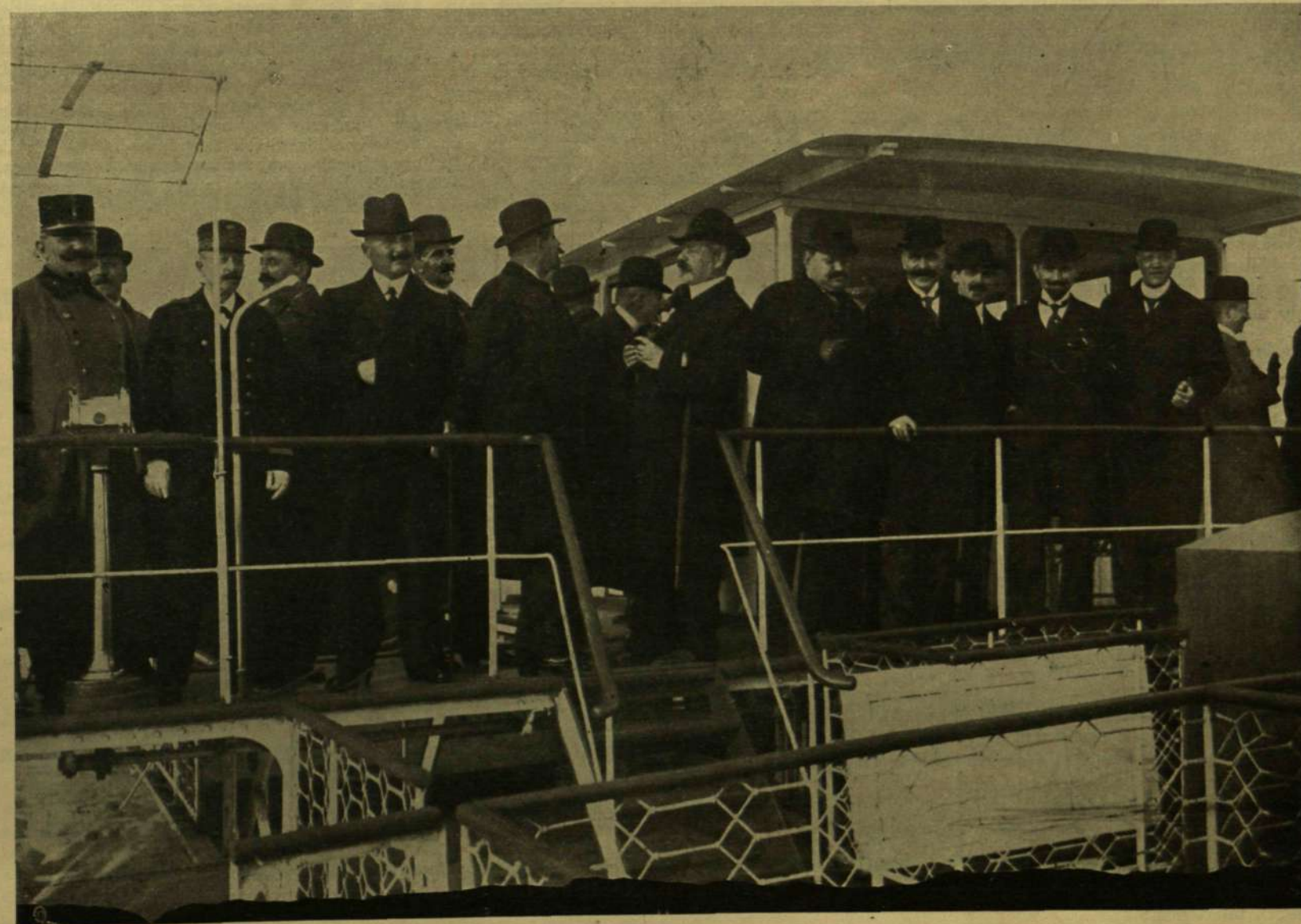
Louis héroszi erőt érzett karjaiban.

És bosszú, bosszú izzott fiúi szívében. Bosszú
hazája minden szorongatóin, ifjú büszkesége
megsértőin... és bosszú mindenek felett azon
az egyen, a kinek szörös keze élete egyetlen
gyalázatát szerezte.

Revanche! Revanche!

VIII.

Cécile úgy élt, mint az álomban. Csak egy
hónapja, hogy a bekvártélyozott katonák el-
indultak Belfort felé. Egy hónap... mialatt a
nyár-utó és az ősz-elő vihara és zúrzavara után
nem történt semmi, semmi, a mi még mélyebb
hatást tehetett volna egy fiatal szívre, a melybe
fenekestül felforgató élmények merev barázdá-
kat vágáltak. Hallgatagon gondozta Cécile az
apját. A mint a német közigazgatás kezdte
magát beledolgozni az állapotokba, a munka-

BOLGÁR KÉPVISELŐK KÜLDÖTTSEGE BUDAPESTEN, A KIRÁNDULÓ HAJÓ FEDÉLZETÉN. — Jelfy Gyula főfotója.

tus egyházi és főiskolai pénztár ügyésze, zsinati képviselő, 62 éves korában. — DOMBAY JÁNOS, zirczi ciszterciensis áldozópap, olaszfalu plébános 58 éves korában, Zircen. — Füleki DEJ ELEMER állategészségügyi felügyelő, a Ferenc József-rend lovagja és a koronás arany érdemkereszt tulajdonosa, 55 éves korában, Budapest. — WUFKA ALBERT, okleveles mérnök, a Déli Vasut igazgató-helyettese, az építő- és pályafenntartó-osztály főnöke, 54 éves korában, Rimaszombat. — BAROSS LAJOS, 43 éves korában, Vácott. — Ifjabb boronkai BORONKAY GYÖRGY, tartalékos honvédtörzshadnagy 31 éves korában, Tasson. — ROZMÁR PÁL, nyug. m. kir. honvédtörzsmester, 54 éves korában, Budapest.

ÖZV. HALASSY KÁROLYNÉ, született Sass Zsófia, 93 éves korában adta vissza nemes lelkét Te-metőknek. Az évtizedek óta gyöngyi kúriájában csöndes visszavonultságban élő nagyszonyt fiatal leánykorában a mi Petőfink a rajongásig szerette. Nemes, meghitt barátság fűzte őket egybe, s a haláláig csodálatosan friss nagyszony órákon át tudott beszélni Petőfiről, a „Sándor bácsi-ról, s a borjádi, udi kedves meleg napokról. Féltő szeretettel őrizte azt a kéziratos, melyet Petőfiről kapott, azt a gyöngéd, finom költeményt, melynek bevezető sorait csöndes magabamélyedéssel szokta elolvasni: „Méhék s virágok kertednek lakói, Méhek virágos kert a Te szived”. Egyetlenegyszer hagyta el öreg korában kedves kúriáját, a mikor a Petőfi-ház megnyitási ünnepélyén jelent meg, s a mikor könnyes szemekkel nézett nem egy muzeális tárgyat, a mely eléje varázsolta az ifjúságot, s ez emlékezésen át Petőfit. Elhervadt a virágos kert, megszűnt dobogni ez a nagy szív. Megint szegényebbek lettünk egy darab élő valósággal, mely az utolsó szálal kapcsolta ezt a nemzedéket a nagy Petőfi emlékéhez. — ÖZV. MEZŐ-MADARASI SZALAY ELEK, szül. Négyessy-Szepessy Róza, Budapest. — Fekesházi és tabódi TABÓDY JÓZSEF, szül. Pap-Vásárhelyi Irma 75 éves korában, Budapest. — POSCH FERENCZ, szül. Kósa Julianna 66 éves korában, Győrben. — FROMMANN MÁRIA magánzó, 61 éves korában, Budapest. — VECSERY MIKLÓSNÉ, szül. Gerőcz Erzsébet 28 éves korában, Szentesen.

Szerkesztői üzenetek.

Görlice. A történelmi jelentőségű esemény ennél költöbbséggel emelendő.
A farsang katonája. Egy az országunk gyalogló katonája megszokott és nagyot iszik egy kút vizéből. Gondolja

hogy ez elég súlyos tárgy, csak így, kopaszon, konstans szárazsággal leírva, egy verset!
És mégse, mégse... Mi is azt mondjuk rá: mégse! Lucifer. Madács művéből kivett szövegek, — jól-rosszul applikálva a háborúra, a forma és nyelvére nézve nyoma nélkül.

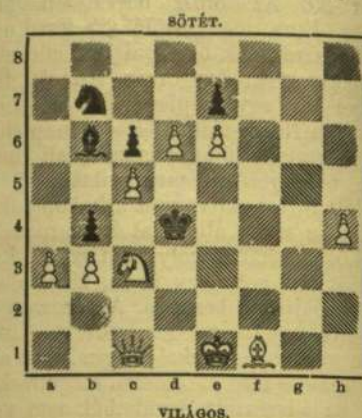
EGYVELEG.

* A japán nő. A feminizmus már kezd hódítani Japánban is, a hol a nők évezredek óta valóságos rabszolgaságban élnek. A régi állapotokkal az új generáció elégedetlen és a feminista mozgalom olyan rohamosan terjed, hogy már a nagy napilapok is kénytelenek vele foglalkozni és — a pártjára kelné. A legtekintélyesebb tokiói lapok egyike, a mely tavaly még nem is vett tudomást arról, hogy nők is vannak a világban, ma vezércikket ír a nők jogairól. Persze vannak lapok, a melyek visszautasítják a feminista törekvéseket, sőt egész bünlajstromot olvasnak a modern japán nők fejére. Szemükre vetik, hogy gondolkodásuk egészen más, mint nagyanakik gondolkodása, hogy megvetve a nemzeti viseletet, a párisi divat után kezdenek öltözködni, hogy könyvek olvasására pazarolják az időt és — ami a legnagyobb bűn — már a férj-vadászatot is eltanulták a civilizált világtól. Továbbá: a vidékről egyre több nő özönlik a fővárosba, hogy ott élvezeteket hajszoljon, a minek vége aztán az elzűlés. Azonban úgy látszik, a hölgyekkel nem bír, még — a saját sem, a világ legigazibb nagyhatalma, mert a japán férfiak rokonszenveznek a feminizmussal. Nemrég már feminista napilap is keletkezett, a mely rohamosan terjed.

A harcztérre minden katonára kötelező bádög-szelenczében egy fogkefével magával vinni, ami bizonyítja, mily óriási fontosságot tulajdonítanak a fogak tisztításának. Az alapos fog- és szájpótlás vitéz katonáinknak elismert, nélkülözhetetlen szükséglete és különösen a rebessültek számára is, akik csak így daczolhatnak a megfertőzés minden veszélyével. Mindenki, akinek drága hozzátartozója a harcztérre küld, könnyít annak nehéz szolgálatán, ha szeretetadományait nem felejt ki az annyira felrészített fogpasztát. A Sarg F. A. Fia és Társa cég tábori postai leveleket adott ki, melyekben egy-egy tubus Kalodont és szappan foglaltat, amely legjobban ismert cikkek szívesen fogadott otthoni üzenetet fog kézbe harcoló katonáink részére.

SAKKJÁTÉK.

3003. számú feladvány Fritsch Károlytól Bécs.

Világos indul és a harmadik lépésre mattot ad.

2998. sz. feladvány megfejtése Herland L.-től Bukarest.

Világos. Sötét. Világos. a. Sötét.
1. Hh6—g8 — Bg1—f1 1. — — — Vg2×g8
2. Hh4×f3 + stb. 2. Hh4×f3 + stb.
1. — — — Vg2—f1 1. — — — Vg2—h3
2. Va7—a2 + stb. 2. Hh4—g6 + stb.
1. — — — Ha8—e7 1. — — — Kc5—d4
2. Va7×e7 + stb. 2. Va7—d7 + stb.

Helyesen fejtették meg: A „Budapesti Sakk-kör” (Budapest). — Hoffbauer Antal (Lipótvar). — Kintzig Róbert (Fakert). — Székely Jenő (Győr). — Bácsi Péter (Budapest).

KÉPTALÁNY.

A „Vasárnapi Ujság” 14-ik számában megjelent képtalány megfejtése: Hol Isten őriz pókháló is kővár.

Felolós szerkesztő: Hoitsy Pál

Szerkesztői iroda: Budapest, IV. Vármege-utca 11
Lapkiadó tulajdonos Franklin-Társulat IV., Egyetem-utca 4.

Vadászsportot üzők

akár itthon, akár a fronton vannak —
figyelmébe ajánljuk a

„NIMRÓD”

KÉPES VADÁSZUJSÁG-ot

Állandó melléklete:

„A vadászeb”

czimű egyedüli magyar nyelvű eb-
tenyésztési szaklap. — Mindkét lap
gyönyörűen illusztrálva.

Előfizetési ár mindkét lapra: egész
évre 12 K, félre 6 K, negyedéve 3 K.

Tessék mutatványszámot kérni.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Buda-
pest, IV. ker., Egyetem-utca 4. sz.
(Franklin-Társulat.)

MEGJELENT

Budapesti

Czim- és Lakásjegyzék

XXVII. ÉVFOLYAM. 1916. XXVII. ÉVFOLYAM.

Ára vászonkötésben 32 korona.

Kiadja a Franklin-Társulat.

Kapható minden könyvkereskedésben.

ROZSNYAY PEPSIN BORA.

Kellemes ízű, kiváló jó hatású szer
étvágytalanság, ren-
detlen emésztés és
gyomorgyengeség ellen.

Étkezés közben véve, megóv
a gyomortelheléstől.
Egy üveg ára 3 kor. 20 fill.

Kapható:
minden gyógyszárban
valamint

Rozsnyay Mátyás
Arad, Szabadság-tér 8.

Női
A Pozsonyi Kereskedelmi és Iparkamara-
tól fenntartott nyilvános, három évfolyamu
FELSŐ KERESKEDELMIS ISKOLA
POZSONYBAN.
Érettségi vizsgálat. Állásközvetítés. Internátus.
Érettségi kívánatra küld az Igazgatóság.

HIRDETMÉNY.

Ezzel közzétettik, hogy miután a Magyar Királyi Pénzügyminisztérium ellenőrző közegei a Magyar Kir. Szab. Osztálysorsjáték (XXXVI. sorsjáték) I. osztályára szóló sorsjegyeket felülvizsgálták, azok a főarúsitóknak árusítás végett kiadattak. Az I. osztály húzása 1916. május 24. és 25-én tartatik meg. A húzások a Magyar kir. Lottóvédéki Igazgatóság, mint állami ellenőrző hatóság, és királyi közjegyző jelenlétében, nyilvánosan történnek, a húzási teremben. Sorsjegyek a Magyar Kir. Szab. Osztálysorsjáték valamennyi árusítóinál kaphatók.
Budapest, 1916. évi május hó 3-án.

Magy. Kir. Szab. Osztálysorsjáték Igazgatósága.
Tolnay. Hazay.

A magyar katona aranykönyve

WOINOVICH EMIL
cs. és kir. gyalogsági tábornok
vezetése alatt szerkesztette
VELTZE ALAJOS
cs. és kir. alezredes, a cs. és kir.
hadileveljáró osztályfőnöke.

Közreműködtek:
REICH ÁRPÁD
m. kir. honvédtuszárszázados
és
SEBŐK ZSIGMOND.

Képmellékletekkel

Ára kötve 6 korona

A Franklin-Társulat kiadása

Kapható minden könyvkereskedésben

RENDELÉSNEK
SZIVESKEDJÉK LAPUNKRA HIVATKOZNI.

A Jogtudományi Közlöny szerkesztésére által kiadott DÖNTVÉNYTÁRAK

új kötet:

Büntetőjogi Döntvénytár

Szerkesztéi Lengyel Aurél dr.

IX. kötet. Ára 6 kor.

Hiteljogi Döntvénytár

Szerkesztéi Gallia Béla dr.

IX. kötet. Ára 6 kor.

Közigazgatási Döntvénytár

Szerkesztéi Marschalkó János dr.

IX. kötet. Ára 6 kor.

Magánjogi Döntvénytár

Szerkesztéi Szladits Károly dr.

IX. kötet. Ára 6 kor.

Perjogi Döntvénytár

Szerkesztéi Kovács Marcell dr.

I. kötet. Ára 6 kor.

A Franklin-Társulat kiadása.

Kaphatók minden könyvkereskedésben.

TÁBORI BESZÉLŐGÉP!

Küldelmes rohamok után, amikor a hős magyar katona plienőre
tér, édesbűs magyar nóták mellett gondol hazra és ez erőt ad
neki új küzdelmekre. A tábori szórakozás legkedvesebbje a

TÁBORI BESZÉLŐGÉP!

Csalos szekrényben, elpusztíthatatlan erős szerkezet-
tel, kiváló tiszta hang, 1000 tövel (Lemec nélkül)

CSAK 50 KORONA.

Egész finom kivitelben, hangverseny-hangdobozzal
100 koronától 500 koronáig.

Az idei évad legnagyobb slágere az eredeti Tábornoknál.
I. rész. (Három hervadt róza). Tábornoknál II. rész. (Üzenet
a tábornok), énekel Király Ernő, egy kétoldalu lemezen. —
Minden vevő ingyen kapja hozzá a kottáját, melynek bolli
ára 2 korona, egy legújabb dalokkötet és 200 darab finom
acéttű. Rendszeresen a legújabb háborús hangjegyek a követ-
kezők: A hazáért, I. és II. rész. Egy lemezen! Rendelte
Gábori László, a Nemzeti színház művésze. A dalokat éne-
kelte Király Ernő, a cigányzenét írta Berkes Béla szőlőmű-
Dumadár ha elszállt dél felé, Agucára táborozt világít
(Térkép). Zokogva sir az ősi szél, Mesze mentél, nagyon
mesze, Mikor az est meledél kezd, Puskából a keresztűd,
Sír az anya, háborúba viszik gyermekét, Nem én lettem hát-
len hozzád. Ellőtték a jobbkaromat, Sárba taposom a fény-
képedet. „Wagner” hanglencze minden beszélőgépre jól
Ha a beszélőgépre recseg, egy okvetlen hozza meg a „Wag-
ner”-féle hangverseny hangdobozt és a recsegés azonnal meg
fog szólni. Különösen finom készítmény. Ára csak 20 korona.
Hangdobozt (membrán) is kor. ráfizetéssel becserejük. Hatal-
mashang „Elektra” (tűk 1 doboz (200 drb) 2 kor. Lemeztartó
album 2 K. Árjegyzéket az összes hangszerekre ingyen küld

WÄGNER

„HANGSZER-KIRÁLY” a Columbia beszélőgép- és hanglencze-
gyár fővárosa. BUDAPEST, VIII. JÓZSEF-KÖRUT 15. SZÁM.
Előleg küldendő. „WÄGNER” névre ügyelni!

TÖRÖK szerencsége ÖRÖK! Mégis meg lett!

Tudniillik a 600.000 K-ás jutalom.

Midőn néhány nap előtt a 35. sorsjátékban átlunk elért ragymennyiségű nyereményeket
közöltük, a 6-ik osztályu nyereményhúzás befejezve még nem volt és miután már oly sok nagy nyere-
ményben részesültek feleink, nem hitük, hogy a jutalom is a miénk lesz. De mégis meg lett!

Az összes nyereményeket, miután csak 1/2 oldal áll rendelkezésünkre, helyszűke miatt egyenként
fel nem sorolhatjuk, tehát csak a nagy nyeremények közlésére szorítkozunk, amelyekben t. vevőink
egy sorsjáték alatt 1915. dec. 21-től 1916. május 1-ig részesülte.

A nagy jutalom Kor. 600.000
és főnyeremény „ 2.000

602.000 korona a 36.300²/₈ számra.

400.000	70.000	40.000	30.000	20.000
korona 83588 számra	korona 47564 számra	korona 38848 számra	korona 96643 számra	korona 34364 számra
korona 15000 számra	korona 15000 számra	korona 10000 számra	korona 10000 számra	korona 10000 számra
6122	7776	14977	46454	72582
38841	4052	20025	59127	80429
52583	9511	20449	65027	81905
korona 10000 számra	korona 5000 számra	korona 5000 számra	korona 5000 számra	korona 5000 számra
106995	27163	62663	84323	
20994	43007	62709	92668	
24262	48085	83331	108783	

84 nyeremény a 2000 korona, 156 nyeremény a 1000 korona, 306 nyeremény a 500 korona
és több ezer szám 200 koronával huzatott összesen több millió korona összegben.

Az elért fényes eredmények legjobban igazolják, hogy TÖRÖK BANKHÁZ vevői a legtöbb és legnagyobb
nyereményben részesülnek, nyilvánvaló tehát, hogy Török sorsjegyei a legjobb reményekre jogosítanak, Török
sorsjegyei igen keresettek, miért is ajánlatos, hogy sorsjegyzásuképletét mielőbb megrendelni sziveskedjék.
Sorsjegyszámokat helyszűke miatt nem közölhetünk, kérjük a számok választását reánk bízni.

A hivatalosan megállapított I. oszt. belélek:

Egy egész eredeti sorsjegyre . . . K 12. —
Egy fél eredeti sorsjegyre . . . K 6. —
Egy negyed eredeti sorsjegyre . . . K 3. —
Egy nyolcad eredeti sorsjegyre . . . K 1.50

TÖRÖK A. és TÁRSA

bankház r. t. Budapest.

Központ: Szervita-tér 3/V. (Török palota).
Legnagyobb osztálysorsjegyzet Telefon 3-49

Két kiváló író
legújabb munkája!

Bűbájosok

Novellák
Irta Kosztolányi Dezső
Ára 3 K 50 f

Tavaszi játék

Regény
Irta Lakatos László
Ára 3 K 50 f

A Franklin-Társulat kiadása

Kaphatók minden
könyvkereskedésben

MARDOCHEUS

Irta
Berczellényé Gajáry Böske.
Ára 1 korona 50 fillér.

Megrendelhető:
LAMPEL R. könyvkereskedése
(Wodianer F. és Fiai) r.-t.-nál
Budapest, VI., Andrássy-út 21. szám
és minden könyvkereskedésben.

Csizfűrdő

megnyit. Vészesen gyerekeknek, serdülőknek, idegbetegeknek, görvélseknek, érelmeszesedésnél ajánlható. Nagy gyógyhatású rúdiumos jód-bróm fürők. Hűdög-vizkurák. Szanatórium. Tiszti gyógyház. Előnyös ellátás vendéglők és magánházaknál. Orvosok: Dr. Kallós, Pászár. Prospektust, vizismertetőt kérjük fordólagzgatóságától.

Ruttkai Ruttkay Vilmos
új könyve:

A VILÁGHÁBORÚ

Olaszország, a Balkán
és Ausztria-Magyarország.

A szerző ebben a könyvben komoly tanulmányok alapján a monarchiának Olaszországhoz és a Balkán államaihoz való viszonyát fejtegeti, végül pedig rámutat arra a fontos szerepre, mely a monarchiára vár.

Rendkívül sok tanulságot meríthetünk ezen érdekes könyvből, mely a magyar háborús irodalom egyik legértékesebb terméke. ::

Franklin-Társulat kiadása. Ára 6 korona.

Megrendelhető:
LAMPEL R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) r.-t.-nál
Budapest, VI., Andrássy-út 21 és minden könyvkereskedésben.

Régi hírneves
kénes gyógyfürdő

VARASD-TÖPLITZ

(HÓRVATORSZÁG). — Vasút-, posta-, telefon- és távírda-állomás.
Új gyógyszálloda villanyvilágítással. Hírneves radioaktív hőforrás + 58° C.

Ajánlva: kősz-vény, csúsz, ischias stb.-nél. **Ivókurák:** makacs torok-, gége-, mell-, máj-, gyomor- és bélbántalmaknál.

Prospektus
ingyen!!

Elektr. masszázs, iszap-, szénsavas és napfürdők és forróvíz kezelés.
Egész éven át nyitva. Modern, kényo. mes. Szállodák. Katonazene.
Fürdőorvos: Dr. LOCHERT J.

BADEN

WIEN mellett.

Nagyfokú
radioaktivitás!

EGÉSZ ÉVI FÜRDŐIDÉNY.

32,000 fürdővendég!

Városi szálloda «Herzoghof» elsőrangú ház, valamint más kiváló szálloda és penzió. «Pereg-rini-forrás». Ivókurák és kénes iszapburkolások.

A nagyközönséget s az összes viszonteladókat tisztelettel értesítjük, hogy a figyelembejövő nyersanyagok többszörös áremelkedése dacára a valódi kedvelt

kis
Diana-krém
kis
Diana-szappan
kis
Diana-puder
és
Diana-fogkrém

május hó 1-től kezdve darabonként csak

80 fillérbe

kerül minden üzletben.

Mindenütt kapható!

nagy
Diana-krém
nagy
Diana-szappan
nagy
Diana-puder

továbbra is változatlanul

2 koronába

kerül darabonként az ismert legfinomabb minőségben.

Mindenütt kapható!

Főelárusítóhely:

Diana Kereskedelmi Részvénytársaság, Budapest, Nádor-u. 6. Telefon 72-72.

20. SZ. 1916. (63. ÉVFOLYAM.)

SZERKESZTŐ
HOITSY PÁL.

BUDAPEST, MÁJUS 14.

Szerkesztési iroda: IV. Vármeze-utca 11.
Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4.

Egyes szám
ára 40 fillér.

Előfizetési
feltételek:

Egészévre — 20 korona.
Félévre — 10 korona.
Negyedévre — 5 korona.

A «Világkronika»-val
negyedévenként 1 koronával
több.

Külföldi előfizetésekre a postailag meg-
határozott viteldij is eszotolandó.

A GÉPFEGYVER TÖLTÉNYEK ELŐKÉSZÍTÉSE. — Fülöp Lajos felvétele.